

Publicerad 2019-10-20 19:12 av Lena Staaf

En alldeles för ung och ensam mamma. Ett alldeles för övergivet barn.

Skrikormen

Skriket som gjorde henne tokig
som inte gick att stänga ute med öronkåporna
som ringlade sig under den stängda dörren.

Skrikormen.

Hon måste gå in.

Skrikormen ringlar ihop sig och tar ny sats.

En mun som en liten fågelnäbb

ögon som krossade vindruvor

ansiktet skrynklad

sipprande tårar, svett, kräks, bajs.

Luften som en tjock soppa av olust

Blandad med kärlek, explosiv vara.

Hur kan man befinna sig i en pöl av ensamhet

när man är tillsammans med ett barn?

En kall rädsla läcker ur magsäcken.

Får inte göra illa. Får inte. Får inte.

Rädd för sig själv. Någon måste komma.

Tröttheten golvar henne.

Hon vacklar mot sängen.

Somnar med en docka i famnen.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lena Staaf med Poeter.se id #124851 innehar upphovsrätten